

Inleiding

Het hoofddoel van dit wetsvoorstel is het creëren van een grondslag voor het verhalen van de kosten voor de verlengde opvang van vergunninghouders wij het COA als gevolg van de niet behaalde taakstellingen voor huisvesting door gemeenten.

Het wetsvoorstel voorziet in kostenverhaal bij het niet verschoonbaar niet halen van de taakstelling.

Graag brengen wij de volgende overwegingen onder uw aandacht.

1. Beter belonen dan bestraffen

Als overheden werken wij samen aan een publieke taak, met publiek geld. Geld kan daarbij als incentive gebruikt worden, maar dan liever positief met beloning dan negatief met bestraffing. Hierdoor kan een strijd ontstaan die de samenwerking negatief beïnvloedt. Beloning zou, zeker bij gemeenten die meer doen dan waartoe zij op grond van hun taakstelling verplicht zijn, een betere stimulans zijn dan bestraffen.

2. Claim kostenverhaal van gemeenten naar COA

Bij het verhalen van opvangkosten is het evenzogoed redelijk om kosten die gemeenten maken voor het realiseren van opvang en huisvesting te verhalen wanneer de plekken niet worden ingevuld indien de COA geen passende kandidaten koppelt.

Bij tijdelijke leegstand vanwege woningweigering kan huurderiving vergoed worden.

Er zijn echter door gemeenten en woningcorporaties investeringen gedaan, waarvan het twijfelachtig is of deze terugverdiend gaan worden.

Voorbeelden:

- Bij gemeenten komen regelmatig woningen vrij. Het aanbod van vergunninghouders vanuit het COA is op dit moment echter beperkt. Woningcorporaties reserveren woningen voor vergunninghouders, als er geen passende kandidaten gevonden worden, wordt de woning weer op de markt gebracht voor reguliere verhuur en is er toch sprake van huurderiving voor de periode van reservering.
- Sommige gemeenten hebben met gebruikmaking van de Tijdelijke regeling stimulering huisvesting vergunninghouders een opvanglocatie gerealiseerd. Uiteraard dekt deze subsidie niet alle kosten en investeren de gemeenten ook zelf. Indien het aanbod van het COA beperkt blijft wordt het lastig om een opvanglocatie gevuld te houden terwijl de kosten voor beheer en onderhoud blijven.

3. Twee sancties voor één nalatigheid

De huidige regelgeving voorziet reeds in handhavingskader via het provinciaal toezicht met de mogelijkheid tot indeplaatsstelling met financiële consequenties voor gemeenten.

Indien een wijze van sanctioneren wenselijk is, pleiten wij ervoor dat de wetgever één wijze van sanctioneren instelt; óf indeplaatsstelling door de provincie, óf kostenverhaal.

4. Ingang met terugwerkende kracht

Met terugwerkende kracht invoeren van negatieve maatregelen is zelden toegestaan.

Gemeenten mogen niet geconfronteerd worden met een negatieve maatregel over een

periode waarin deze maatregel niet bestond en er dus niet op geanticipeerd kon worden. Daarnaast kunnen wij dit niet maken naar onze burgers, en dit moeten wij als overheden naar elkaar ook niet willen. Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur. Het zou beter zijn om het voorstel toekomstig in werking te laten treden zodat gemeenten zich hierop kunnen voorbereiden.

5. Grenzen aan de haalbaarheid van de taakstelling mee laten wegen

De taakstelling huisvesting vergunninghouders is gebaseerd op het aantal verstrekte verblijfsvergunningen. Het is mogelijk dat de toestroom naar ons land oploopt waardoor de taakstelling dermate hoog wordt dat deze niet voor alle gemeenten haalbaar is. Neem dit ter overweging mee bij de regelgeving omtrent de wijze van sanctioneren.

Wij pleiten ervoor de haalbaarheid van de opgelegde taakstelling mee te laten wegen bij het oordeel in hoeverre in die situatie sprake is van verschoonbaar niet halen van de taakstelling. Wij realiseren ons dat daar een discussie aan vooraf zal behoren te gaan in hoeverre de taakstelling realistisch haalbaar is.

Tot slot willen wij opmerken dat wij absoluut tegen eventuele plannen zijn om de taakstelling te koppelen aan de gemeenten die de hoogste woningvoorraad in de sociale huursector hebben. Vaak zijn dit gemeenten die naar verhouding ook meer urgente en problematischer doelgroepen kennen. Verhoudingsgewijs zijn daar dus net zo weinig sociale huurwoningen beschikbaar als in gemeenten met een kleinere sociale huursector. Binnen Parkstad hebben we de druk op de sociale huursector geprobeerd te verlichten door veel te investeren in contacten met de particuliere en commerciële huursector. Ook hebben we onderzoek gedaan naar het geschikt maken voor de verhuur van leegstaande gebouwen zoals scholen, het plaatsen van containerwoningen en het prikkelen van woningcorporaties om incurante koopwoningen aan te kopen. Het aanbieden van hulp op dit soort zaken aan gemeenten die moeite hebben om de taakstelling in te vullen, zou o.i. wenselijker zijn dan het bestraffen, maar ook wenselijker dan een herverdeling van de taakstelling (om een betere spreiding en betere integratie van de doelgroep te bewerkstelligen).

Namens de gemeenten Heerlen, Kerkrade en Landgraaf

Daisy Eggen– Schellschmidt (daisy.schellschmidt@landgraaf.nl)